

17 Ιανουαρίου 2014

Βίος και Πολιτεία του Οσίου Σεργίου του Ύρντονεζ : Η θαυματουργική δύναμις. Μέρος 5ο

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη](#)

Ε. Η θαυματουργική δύναμις.

Δεν πέρασαν πολλά χρόνια από τότε που ο Όσιος θεμελίωσε την μονή, και πολλοί ασκητές, κινημένοι από την φήμη της αγιότητός του, άρχισαν να εγκαταβιώνουν στον έρημο εκείνο τόπο. Πολλοί επίσης λαϊκοί, του ζητούσαν την ευλογία η την

προσευχή του. Αρκετοί ακόμη εξασφάλιζαν την συντήρησή τους από τις ελεημοσύνες της μονής. Ο Κύριος δώρισε στον δούλό του ασυνήθιστη θαυματουργική δύναμη. Κάποτε μάλιστα ανέστησε νεκρό:

Στα περίχωρα της μονής ζούσε κάποιος που έτρεφε βαθύ σεβασμό, και πίστη στον Όσιο. Ο μοναχογιός του έπασχε από ανίατη αρρώστεια. Με την προσδοκία της θεραπείας ήλθε να τον παρακαλέση φέρνοντας τον άρρωστο μαζί του. Όμως από την ταλαιπωρία του δρόμου το παιδί του πέθανε! Χάνοντας έτσι κάθε ελπίδα, άρχισε να θρηνεί και να λέει στον Όσιο:

-Αλλοίμονο σε μένα. Ήλθα εδώ με την βεβαιότητα ότι θα με βοηθούσες, αλλά το μονάκριβο παιδί μου, πέθανε στον δρόμο. Καλύτερα θα ήταν να μην ερχόμουν, γιατί έτσι δεν θα κλονιζόταν η πίστη μου σε σένα.

Με δάκρυα και στεναγμούς, ο ταλαίπωρος πατέρας πήγε να φέρει το φέρετρο και τα σάβανα για την κηδεία. Ο Όσιος τον λυπήθηκε πολύ, και έπειτα από μία θερμή προσευχή, ανέστησε το παιδί! Όταν ο συντριμμένος από την θλίψη πατέρας, ήλθε κουβαλώντας τα αναγκαία για την κηδεία, ο Όσιος του λέει:

-Μην κουράζεσαι, και μην στενάζεις άδικα. Το παιδί σου δεν πέθανε, αλλά ζει.

Ο πατέρας, που είχε διαπιστώσει τον θάνατο του γιού του, δεν μπορούσε να πιστέψει τα λόγια αυτά. Πλησιάζοντας όμως πείσθηκε για το θαύμα και έξαλλος από χαρά, ευγνωμονούσε τον άγιο.

-Μην απατάσαι, του είπε ταπεινά ο Άγιος. Ίσως το πολύ κρύο να πάγωσε το παιδί, και το νόμισες πεθαμένο, ενώ εδώ στο ζεστό κελλί, θερμάνθηκε και συνήλθε.

Ο χωρικός, δεν πίστεψε αυτή την εκδοχή. Συνέχισε να ομολογεί, ότι ο Όσιος ανέστησε με την προσευχή του το παιδί. Εκείνος τότε τον απείλησε:

-Εάν δεν σταματήσεις να διηγείσαι στους άλλους το περιστατικό αυτό, θα χάσεις τον γιό σου.

Ο πατέρας επέστρεψε στο σπίτι, δοξάζοντας τον Θεό, και τον δούλό Του Σέργιο. Διηγήθηκε αργότερα το θαύμα σε έναν μαθητή του Οσίου, και αυτός μας το γνωστοποίησε.

Κάποτε, έφεραν από τις όχθες του Βόλγα, έναν επίσημο άρχοντα, ο οποίος είχε καταληφθεί από ακάθαρμο πνεύμα και βασανιζόταν φρικτά. Άλλοτε δαγκωνόταν, άλλοτε χτυπιόταν, άλλοτε ξέφευγε από τους φύλακές του και έτρεχε εδώ και εκεί. Δέκα άνθρωποι μόλις μπορούσαν να τον συγκρατήσουν. Οι οικείοί του αποφάσισαν να τον οδηγήσουν στον Όσιο. Με πολλή προσπάθεια κατάφεραν να τον

μεταφέρουν. Πλησιάζοντας στην μονή, ο δαιμονισμένος άρχοντας έσπασε τις σιδερένιες αλυσίδες και άρχισε να φωνάζει τόσο δυνατά, που ακουγόταν σε όλο το μοναστήρι. Ο Όσιος μόλις πληροφορήθηκε για τον ερχομό του, άρχισε να διαβάζει μία παράκληση για αυτόν. Εκείνος ησύχασε και μπήκε ήρεμα στο μοναστήρι. Όταν όμως ο Όσιος πλησίασε και άρχισε να τον σταυρώνει, τινάχτηκε, έβγαλε άναθρες κραυγές, και ρίχτηκε στην στέρνα, που μάζευαν τον βρόχινο νερό. Κατόπιν, ηρέμησε τελείως και έδωσε εξηγήσεις γιατί έπεσε στην στέρνα.

-Είδα μία μεγάλη φλόγα να βγαίνει από τον Σταυρό που κρατούσε ο Όσιος, και με την σκέψη ότι θα με κάψει, ρίχτηκα στο νερό.

Ο Όσιος ντυνόταν πάντοτε φτωχικά. Για αυτό και δεν τον αναγνώριζαν οι επισκέπτες. Κάποιος χωρικός από ένα μακρινό χωριό, άκουγε πολλά για τον Όσιο. Επιθύμησε λοιπόν, να τον δει. Ήλθε στην μονή, και άρχισε να ρωτά που θα τον συναντούσε. Του είπαν ότι βρισκόταν στον κήπο. Πήγε στον κήπο και είδε έναν απλό μοναχό, να σκάβει την γη, ντυμένο με ένα ρούχο γεμάτο μπαλώματα. Ο χωρικός, σκέφτηκε ότι του είπαν ψέμματα. Περίμενε να δει έναν κομψοντυμένο ηγούμενο μέσα σε δόξα και τιμή. Γύρισε λοιπόν στο μοναστήρι και άρχισε να παρακαλεί:

-Πέστε μου που είναι ο γέροντας. Ήλθα από πολύ μακριά, και θέλω να τον δω και να τον προσκυνήσω.

Οι αδελφοί του απάντησαν:

-Αυτός που είδες στον κήπο είναι ο Όσιος πατέρας μας.

Ο χωρικός, ήταν απαρηγόρητος. Στενοχωρήθηκε τόσο, που όταν ο Όσιος γύρισε από τον κήπο και μπήκε στο μοναστήρι, έστρεψε αλλού το προσωπό του, για να μην τον κοιτάξει.

-Τόσους κόπους έκανα και ήλθα εδώ, συλλογιζόταν, για να δω έναν ένδοξο προφήτη και τώρα βλέπω έναν φτωχό, και κακοντυμένο μοναχό.

Ο φωτισμένος Όσιος διάβασε τους λογισμούς του χωρικού, και ολόψυχα ευχαρίστησε τον Κύριο, διότι όσο ο φιλόδοξος χαίρεται στις τιμές και τους επαίνους, τόσο ο ταπεινός χαίρεται στις θλίψεις και τους εξευτελισμούς. Συμπαθώντας όμως τον απλοϊκό χωρικό, τον κάλεσε κοντά του, του πρόσφερε φαγητό, και του είπε χαρούμενα:

-Μην λυπάσαι αδελφέ, σε λίγο θα αντικρύσεις αυτόν που τόσο πολύ επιθυμείς να δεις.

Μόλις ο μακάριος είπε τα λόγια αυτά, ήλθε αγγελιαφόρος και ανήγγειλε την άφιξη του πρίγκηπα της χώρας. Ο Όσιος σηκώθηκε και βγήκε να υποδεχθεί τον επίσημο επισκέπτη, που ήλθε με μία μεγάλη συνοδία. Ο πρίγκηπας βλέποντας τον ηγούμενο, έβαλε από μακριά εδαφιαία μετάνοια, ζητώντας ταπεινά, την ευλογία του. Ο Όσιος ευλόγησε τον πρίγκηπα και με τιμή, τον οδήγησε στο εσωτερικό της μονής. Κάθησαν ο ένας δίπλα στον άλλο και άρχισαν να συζητούν, ενώ όλοι οι συνοδοί, έμειναν όρθιοι. Ο χωρικός, δεν μπορούσε να πιστέψει στα μάτια του. Αυτός που με τόσο σεβασμό, προσκύνησε ο πρίγκηπας, ήταν ο μοναχός, τον οποίο ο ίδιος περιφρόνησε και δεν ήθελε να αντικρύσει; Πλησίασε δειλά, και ρώτησε κάποιον:

-Αδελφέ, ποιός είναι αυτός που κάθεται πλάϊ στον πρίγκηπα;

-Ξένος είσαι και δεν τον γνωρίζεις; Είναι ο ηγούμενος Σέργιος.

-Πραγματικά, τυφλώθηκα και δεν αναγνώριζα τον γέροντα· κακολογούσε τον εαυτό του ο χωρικός.

Πλησίασε αργότερα γεμάτος ντροπή τον Όσιο και προσκυνώντας τον ζήτησε συγγνώμη για την προηγούμενη στάση του. Εκείνος τον ενθάρρυνε:

-Μην λυπάσαι. Να χαίρεσαι γιατί είσαι ο μόνος που σκέφτηκες σωστά για μένα. Οι άλλοι πλανώνται νομίζοντας ότι είμαι κανένα σπουδαίο πρόσωπο.

Ο Όσιος ευχαριστήθηκε περισσότερο για την περιφρόνηση του χωρικού, παρά για τις τιμές του άρχοντα. Ο χωρικός, πάλι, τόσο εντυπωσιάσθηκε από το ταπεινό φρόνημα του Οσίου, που λίγο αργότερα ήλθε ξανά στο μοναστήρι και έγινε μοναχός.

[1] Η σημερινή κωμόπολις Γοροντόκ, που βρίσκεται μεταξύ της Μόσχας και της Λαύρας του Αγίου Σεργίου, 13 χιλιόμετρα από την τελευταία.

[2] Το μοναστήρι είχε την εποχή εκείνη δύο τμήματα, ένα για μοναχούς, και ένα για μοναχές.

[3] Όνομα ρωμαϊκό, που σημαίνει· υψηλός η ευυπόληπτος.

[4] Φιννική φυλή, διασκορπισμένη στις επαρχίες Σβιάσκ, Καζάν, Όρενμπουργκ, Πέρμσκη, Κοστρόμ, και Νιζέγκοροντ.

Ι. Μ. Παρακλήτου Ωρωπού Αττικής, 2006

Πηγή: users.uoa.gr